

Arrest

nr. 170 577 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 4 februari 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 februari 2008 een asielaanvraag in. Tweede verzoekster kwam samen met de minderjarige kinderen op 17 juli 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 18 juli 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 22 juni 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 5 januari 2010 (RvV 5 januari 2010, nr. 36 653 en 36 654).

1.3. Verzoekers dienden op 26 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 27 mei 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.5. Op 29 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond.

1.6. Op 5 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinqies}).

1.7. Verzoekers dienen op 27 maart 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 15 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.9. Verzoekers dienen op 5 juli 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 23 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2013 werd ingediend door :

G(...), S(...) (...)

geboren te (...) op (...)

en echtgenote:

H(...), P(...) (...)

geboren te (...) op (...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

G(...), A(...), geboren op (...)

G(...), V(...), geboren op (...)

Allen van nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Dit artikel omvat echter een zeer algemene bepaling, die de toepassing van andere meer specifieke wets- of verdragsbepalingen niet uitsluit. Verzoekers tonen niet op afdoende wijze aan dat een terugkeer naar het land van herkomst in ernstige mate de belangen van de kinderen schaadt.

De verwijzing naar het 'kinderpardon' wetsvoorstel door Groen en Ecolo, vormt geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat er een bepaald wetsvoorstel werd ingediend, verhindert betrokkenen niet om terug te keren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen stellen dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst. Verzoeker heeft echter in het kader van zijn asielaanvraag verklaard dat zijn ouders en zus in Armenië wonen. Ook de ouders van verzoekster wonen volgens haar eigen verklaringen in Armenië. Deze eerdere verklaringen vallen niet te rijmen met de huidige verklaring dat zij geen enkele binding hebben met hun land van herkomst. Bovendien waren verzoekers steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfssituatie in België precair was en dat de mogelijkheid bestond dat hun asielaanvraag en medische regularisatieaanvraag zou afgewezen worden en zij België zouden moeten verlaten. Dat zij ondanks dit gegeven geen banden met hun land van herkomst zouden onderhouden hebben, is hun persoonlijke keuze geweest en kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren dat de kinderen de Armeense taal niet beheersen, qua lezen en schrijven. Het jongste kind, geboren op 15.05.2009, is pas vier jaar oud en heeft nog niet de leeftijd bereikt waarop kinderen doorgaans leren lezen en schrijven. Derhalve is het argument niet dienstig wat het jongste kind betreft. Wat het oudste kind betreft, tonen verzoekers op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in het Armeens. Verzoekers waren steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfssituatie in België precair was en dat de scholing en het verblijf van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Bijgevolg kan ook de bewering dat de kinderen psychische gevolgen zullen ondervinden bij een terugkeer en zich nooit thuis zullen voelen in het land van herkomst niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen roepen in dat de kinderen nog steeds legaal op het Belgisch grondgebied verblijven. Beide kinderen hebben echter, zoals de ouders, geen geldige verblijfsvergunning voor België en dienen samen met de ouders het Schengengebied te verlaten. Op 30.04.2013 hebben betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, dat ook van toepassing is op de kinderen.

Mijnheer diende een asielaanvraag in op 05.02.2008 en mevrouw op 18.07.2008. Deze aanvragen werden samen behandeld en afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 05.01.2010. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 08.09.2011. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 11 maanden en 1 jaar voor mijnheer en ongeveer 5,5 maanden voor mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen verwijzen naar hun medische regularisatieaanvraag. Het is zo dat zij op 26.10.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 hebben ingediend. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 27.05.2010. Op 29.08.2011 werd hun aanvraag art. 9ter afgesloten met een beslissing 'ongegrond'. De duur van deze procedure vormt geen buitengewone omstandigheid die een terugkeer onmogelijk of erg moeilijk maakt, noch opent dit een recht op verblijf.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat mijnheer G.(...) sinds 04.02.2008 en mevrouw H.(...) sinds 17.07.2008 in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij Nederlands geleerd hebben en dit staven aan de hand van meerdere (deel)certificaten; dat zij een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering voorleggen; dat zij sociale banden hebben en ter staving steunbrieven voorleggen; dat zij werkbereid zijn en een

werkbeloofte d.d. 17.05.2013 voorleggen; dat zij over diploma's beschikken behaald in het land van herkomst - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)"

1.11. Tevens op 5 december 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13sexies) voor de duur van 3 jaar. Verzoekers werden hiervan op 23 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en derde bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: G.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.04.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.04.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden."

Ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

"Aan mevrouw:

Naam, voornaam: H.(...), P.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Unie d. Socialist. Sovjetrep.

+ minderjarige kinderen

G.(...), A.(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit Armenië

G.(...), V.(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit Armenië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.04.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.04.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de inreisverboden (bijlagen 13sexies), thans de tweede en derde bestreden beslissing, wegens het gebrek aan samenhang tussen de aangevochten beslissingen.

3.2. De Raad merkt op dat het al dan niet samenvoegen van twee zaken tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). *In casu* is er wel degelijk sprake van verknochtheid vermits het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere (RvS 3 maart 2003, nr. 116.638). De uitspraak betreffende de inreisverboden is immers van determinerend belang om te bepalen of verzoekers een belang behouden bij het aanvechten van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid, wegens het gebrek aan samenhang, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en van het vertrouwensbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“(…)

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a)De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b)In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 5.12.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c)De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 5.12.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijft en er een nieuw leven hebben opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, dat zij zich perfect geïntegreerd hebben bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden, dat de kinderen in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, dat zij een ruime vrienden - en kennissenkring hebben opgebouwd, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allermindst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is

immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij. (...)

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13sexies d.d. 5.12.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De eerste bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(....)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 juli 2013 (zie punt 1.9.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers volgende buitengewone omstandigheden hadden ingeroepen:

“A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, nogmaals een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook de Rechten van het Kind, meer bepaald art. 3 waarbij de belangen van het kind dienen te primeren, langdurig verblijf en lokale verankering.

Dat het dossier gekend is onder het nummer (...).

B.

Dat verzoekers in 2008 politiek asiel aangevraagd hebben, t.t.z. de man op 5 februari 2008 en de vrouw op 18 juli 2008;

Dat verzoekers sinds 2008 in België verblijven, t.t.z. al méér dan 5 jaar;

Dat verzoekers hun regularisatieaanvraag baseren op het langdurig verblijf in België met duurzame lokale verankering en de belangen van het kind overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag en het wetsvoorstel "Kinderpardon" door Groen en Ecolo, Dat zij tevens hun regularisatieaanvraag baseren op de onredelijk lange asielprocedure waarbij de vrouw haar de asielprocedure en procedure art. 9ter dienen opgesteld te worden;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art 3 en 8 van het EVRM.

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

- dat hun kinderen in België schoollopen gedurende 5 jaren; dat het kleine Belgen zijn en goede schoolresultaten behalen; dat zij de Armeense taal niet beheersen, qua lezen en schrijven; dat een gedwongen terugkeer voor de kinderen het ergste is; dat zij zich nooit zullen thuis voelen in het moederland van hun ouders met alle psychische gevolgen van dien omdat zij als het ware opgroeien in België en met het land van herkomst geen enkele binding hebben; dat de kinderen nog steeds legaal op het Belgisch grondgebied verblijven en verzoekers dan ook hun regularisatie aanvragen op grond van legaal verblijvende kinderen in België.

- dat verzoekers Nederlands vlot spreken en lessen Nederlands gevolgd hebben;

- dat zij contacten hebben met Belgen; dat zij tal van getuigenverklaringen bijvoegen; dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staan;

- dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

- dat zij werkbereid zijn en willen werken; dat een werkbelofte in het dossier zit;

- dat zij beschikken over diploma's, behaald in het land van herkomst;

- dat ze een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden;

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens;

Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;"

4.9. Door te opperen dient te worden aangenomen dat zij, op de buitengewone omstandigheden na, voldoen aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers lijken van mening te zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Het komt echter aan de aanvrager toe om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). Waar verzoekers stellen "pro forma" te zijn afgewezen zonder de gelegenheid te hebben gehad om bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen, benadrukt de Raad dat er in het kader van deze aanvraagprocedure ook op verzoekers een zorgvuldigheidsplicht rust, waarbij het aan hen toekomt om de buitengewone omstandigheden uiteen te zetten en hun aanvraag desnoods op dit punt te actualiseren. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid waren om alle relevante elementen en informatie op nuttige wijze ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

4.10. Het standpunt van de verwerende partij dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, wordt ondersteund door de rechtspraak van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in

België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, werd ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij menen dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

4.11. De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel aangevoerd tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

4.12. In een middel, gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de in punt 1.11. weergegeven inreisverboden (bijlagen 13sexies), voeren verzoekers onder andere de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoekers stellen daarbij onder meer als volgt:

“Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 30.04.2013.

(...)

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

(...)

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

(...)

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.13. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.14. In de bestreden beslissingen tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13sexies), wordt artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

4.15. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen gevolg gaven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen in 2011 en 2013 ter kennis werden gebracht. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet inreisverboden op te leggen. Deze elementen worden door verzoekers niet betwist.

4.16. Verzoekers opperen in wezen in hun middel dat in de beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod voor een duur van de maximale termijn van 3 jaar, hoewel men dit zou mogen verwachten omdat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan de beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001)

4.17. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

"(...)

In ondergeschikte orde, en voor zoveel de Raad van oordeel is dat er wel voldoende samenhang is en huidig beroep tegen de bijlage 13sexies ontvankelijk is, merkt verwerende partij op dat in de tweede bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke grondslag worden aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

In casu, heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoekers aanbrachten en die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld.

Verzoekers stellen enkel dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, maar laten na te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan hun situatie rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Door louter algemeen te stellen dat niet gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van hun geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op hun individuele situatie, slagen verzoekers er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. (zie: R.v.V., 19 maart 2013, nr. 99.256)

Bovendien kan, op basis van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, – naast andere redenen - bij aanwezigheid van humanitaire omstandigheden steeds de opheffing van het inreisverbod worden gevraagd.

Gezien verzoekers geen enkel concreet element aanvoeren dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarmee de omstandigheid dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kunnen betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, tonen zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Het middel is niet ernstig."

4.18. De verwerende partij gaat blijkbaar uit van de onjuiste premisse dat een inreisverbod voor drie jaar gegeven wordt, behoudens elementen die een kortere duur verantwoorden. Op die manier legt de verwerende partij een verplichting, die op haar rust, met name afdoende te motiveren waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het

maximum niet zou moeten worden opgelegd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Zoals verzoekers thans stellen, blijken er wel degelijk elementen in het dossier aanwezig te zijn waarmee verwerende partij rekening had moeten houden, namelijk de aanwezigheid van de zoon van verzoekster die legaal in België zou verblijven. Er blijkt niet dat hiermee rekening is gehouden. Verwerende partij benadrukt haar discretionaire bevoegdheid voor het bepalen van de duur van de inreisverboden. Deze kan niet worden ontkend maar ontslaat haar niet van de verplichting dienaangaande afdoende te motiveren, wat hier niet is gebeurd. Waar verwerende partij nog verwijst naar de mogelijkheid voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om een aanvraag in te dienen om de inreisverboden op te heffen omwille van humanitaire redenen, vormt dit geenszins een motivering voor een inreisverbod van drie jaar. Indien deze redenering wordt gevolgd, zou telkens de maximumtermijn van drie jaar opgelegd kunnen worden voor het inreisverbod aangezien steeds de mogelijkheid bestaat om de opheffing of intrekking van het inreisverbod te vragen.

4.19. Verzoekers dienen te worden bijgetreden waar zij stellen dat de inreisverboden niet afdoende zijn gemotiveerd. De beslissing tot verwijdering en de beslissing houdende de inreisverboden zijn afzonderlijke beslissingen, in die zin dat de beslissingen houdende de inreisverboden op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de verwijderingsbeslissing op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Enkel op grond van de vernietiging van de beslissingen houdende de inreisverboden kan niet tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten worden besloten (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het middel, gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de in punt 1.11. weergegeven inreisverboden, is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de inreisverboden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel kan niet tot een ruimere nietigverklaring leiden en dringt zich bijgevolg niet langer op.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben daarentegen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN